

Hová fajultunk, Emberek?

Meg kell, hogy mondjam, kifejezetten szeretek iskolába járni. Olyan sajátos varázsa van, amit máshol nem érezhetnék. Az öreg, sokat megért falak, amelyek közt ki tudja, mi minden zajlott az épület fennállása óta. A termék, az udvar, a büfé, a könyvtár, az ebédlő, a klub, sőt, még a WC-k is, mind rengeteg emléket őriznek, amelyekre boldogan fogok visszagondolni idősebb éveimben. Élet csak akkor kerül a helyiségekbe, ha mi megtöltjük vele őket. Nem is lenne ezzel gond, ha kulturáltan vinnénk színt a szürke hétköznapiakba.

Ám néhányan közülünk vagy nagyon unják magukat, vagy agyi kapacitásuk addig terjed ki, hogy úgy gondolják, akkor jó az iskola, ha meg van rongálva. Nem csak az összefirkált padokra, monitorokra, a helyükről kiszedett billentyűkre, vagy a hiányzó krétákra gondolok - bár ezek is megérvénének egy misét. Komolyan nem értem, miért olyan vicces, esetleg menő, hogy sértő feliratok, sőt, némi ürülék - már bocsánat- kerüljön a falakra. Nem tudok mást mondani, mint azt, hogy ha valakinek ez okoz örömet, akkor az illető mélyebbre már nem süllyedhet. Egyetlen kérdésem csupán ennyi: Hová fajultunk, emberek?!

KÖZET

Ó, te szép köszén!
Láttalak 1998 őszén!

Barátom vagy, lösz!
Holnap ásványként jössz?

Hm..... agyag...
Kéne belőled egy adag!

Van egy rokonom, a homok,
na, Ő aztán tényleg konok!

Édes lányom, mészkő,
Jött-e hozzád újabb kérő?

Mondd meg nekem, andezit:
Rokonod neked a gránit?

Főzőmester a bazalt,
tegnap kavart, csavart, aszalt, facsart.

Barátom a gránit.
Mi a neve? Ja, Dávid!

*Írta: Sáfrány Anna és Kurucz Kitti,
5.f*

LiteraTúra

TAVASZI TÖREDÉK

A madárdal messze száll,
Piros pírját bontja már,
A megfáradt, halovány
Szerény hajnal.
Az élénk nap fényét,
Már várja minden lény,
Hogy takarodjon a,
Szürke, hideg tél!
A virágok vidáman nyitják
Viráguk színes szirmát,
Fordítják az éltető fény felé,
Várva a tavasz melegét.
A madárdal messze száll,
És a tavasz vidám dallal vár...

Tövis

BUBORÉKOK

Az életünk tele van buborékokkal. Valójában az egész élet egyetlen nagy buborék, ahogy Kölcsey is írja: „Pára minden pompa s ég: egy ezred egy buborék”. Szerinte nem számít, mit teszünk, mik leszünk, úgymint minden véget ér, akár a buborékok. Szerintem azonban minden buborék fontos, mindegyiknek megvan a jelentősége. Néhányra talán nem emlékszünk, mert jelentéktelennek tartottuk, vagy esetleg azért, mert tényleg a másodperc töredékéig tartott. Nem egy buborék azonban mélyen belénk vésődik. Egy pillantás. Egy mosoly. Egy érintés. Rövid kis mozzanatok, de megváltoztathatják életünket.

Nem olyan régen volt szerencsém Debrecenből hazabuszozni. Eleinte saját életemre koncentráltam, majd ahogy átadtam magam a fülhallgatóból felém áradó zenének, kezdtem kívülről megfigyelni az életet magam körül, és azokat, akik részesei voltak. Én voltam az egyetlen állandó pont, körülöttem minden és mindenki változott. Az emberek, a táj, a pillanatok, amelyek megragadtak bennem.

Figyeltem azokat, akik felszálltak a buszra. Egy lány. Divatkövető, mégsem egyedi. Talán pont ezért. Kezében telefon, fülében zene. Szerényen mosolyog a sofőrre, fizet, majd helyet foglal. Két, a harmincas éveiben járó barátnő. Nevetgélnek, ők is fizetnek, majd elég közel ülnek le hozzám ahhoz, hogy ha akarnám, hallgathatnám, miről beszélnek. De a zene megment ettől. Majd jön egy kisfiú, és életének velem megosztott része nagyon megfog. Nyolcéves forma, piroszposzgás fiúcska, akit a nagypapája kísért ki a buszhoz. Szemében azt látom, amit a legtöbb hasonló korú gyerekekben.

LiteraTúra

Azt a „de jó lenne már nagynak lenni” pillantást.

A papájához beszél, ugyanakkor szeretne már felszállni, és nagyfiúnak érezni magát, hogy egyedül utazik. Nagyapja féltő gondoskodással néz rá, fogja a kezét, majd megsimogatja unokája fejét, és elengedi. Azt a szomorú mosolyt, amit akkor akaratlanul is megosztott velem, sosem felejttem el. A fiú már a helyén ül, édességet eszik, és azon jár a feje, ami ezután következik. A jelenre nem figyel, hogy van valaki, aki törődik vele, aki nagyon szereti őt. Mikor a busz motorja brummogva működni kezd, egyszerre figyelem mindkettejüket. Figyelem az idős, sokat megért arcot, aki óvó szeretettel keresi unokája tekintetét. Figyelem a fiatal, életvidám arcot, aki ebből semmit sem vesz észre. Szeretnék kiáltani neki, hogy „Nézz rá! Köszönj el! Mosolyogj, hiszen úgy szeretne téged boldognak tudni..” Várom, várom, majd végre a fiú teljesíti ki nem mondott kérésemet. Rövid, számára mindennapi intéssel viszonzza az idős tenyér meleg köszönését. Majd elindulunk, és az ő közös buborékuk két kisebbé válik szét.

Közben jönnek-mennek az emberek, leszáll a két barátnő, a diáklány, felszáll egy gondterhelt nő, majd látok egy búcsúzkodó párt, s férfi tagja csatlakozik a buszon összegyűlt csoporthoz. Egy kis időre egyedül maradok a buszon, majd újra megtelik élettel a tér. Körülöttem szállnak a buborékok, míg én magam stagnálok. Majd mikor a busz lassít, lassan visszatérek saját életemhez. Leszálok a valóságba, s ezzel az én buborékom is szétpukkad. Közben, ahogy visszanézek, elgondolkodom: vajon hány ember buborékának lehetett része egy buszon ülő lány, aki másokat figyelt?

Lúú

